

Sygnatura akt: V GC 1282/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 22 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: stażysta Kinga Gnerowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2021 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje pobrać od powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 145,04 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt VGC 1282/20

UZASADNIENIE

W dniu 28 sierpnia 2018 r. (data wpływu) powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpiła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z pozwem o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 7.134,31 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego ubezpieczyciela na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 10 listopada 2017 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uległ uszkodzeniu samochód osobowy marki B. (...) nr rej. (...) stanowiący własność leasingu, a będący w użytkowaniu J. N.. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) u pozwanego. Powódka podniosła, że leasingobiorca zawarł z warsztatem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową zlecenie naprawy. Z tytułu tego zlecenia warsztat wystawił fakturę VAT na kwotę 30.503,25 zł. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał i wypłacił odszkodowanie za uszkodzony pojazd w łącznej wysokości 20.517,01 zł. Powódka wskazała, że J. N. przeniósł na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa wierzytelność z tytułu reszty odszkodowania, zaś warsztat zawarł z nią umowę powierniczego przelewu wierzytelności. Podniosła, że dochodzona kwota jest sumą netto + 50% VAT.

Postanowieniem z dnia 15 października 2018 r. wydanym w sprawie sygn. akt VI Nc-e Referendarz sądowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 maja 2019 r. wydanym w sprawie VIII GNc 11793/18 Referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 06 września 2019 r. (data wpływu) złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że przyjął odpowiedzialność za skutki zdarzenia drogowego z dnia 10 listopada 2017 r., a po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie za uszkodzony pojazd w łącznej wysokości 20.517,01 zł. Zakwestionował roszczenie powódki co do zasady i co do wysokości. Podniósł zarzut nieważności umowy cesji zawartej przez powódkę z J. N..

Postanowieniem wydanym w dniu 07 stycznia 2020 r. w sprawie sygn. akt IX GC 3115/19 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę tut. Sądowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Zaś pozwany ubezpieczyciel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(fakty bezsporne).

Dnia 10 listopada 2017 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uległ uszkodzeniu samochód osobowy B. (...) nr rej. (...) stanowiący własność (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a użytkowany na podstawie umowy leasingu przez J. N.. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) u pozwanego. Pojazd był wykorzystywany w działalności gospodarczej.

(fakty bezsporne a nadto: kopia dowodu rejestracyjnego k. 47, umowa leasingu k. 49, dokumenty w aktach szkodowych płyta CD k. 65).

Szkoda została zgłoszona pozwanemu ubezpieczycielowi dnia 12 listopada 2017 r. i zarejestrowana pod numerem (...).

(fakty bezsporne).

W dniu 16 listopada 2017 r. J. N. zlecił naprawę samochodu warsztatowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej

z siedzibą w Ł., Oddział w K.. W treści umowy strony wskazały, że wartość wynagrodzenia warsztatu za naprawę będzie stanowiła równowartość kwoty wynikającej

z faktury VAT wystawionej w oparciu o kalkulację naprawy wykonaną przez serwis

w systemie A., E. lub DAT w momencie, w którym wszystkie uszkodzenia pojazdu zostaną ustalone, z uwzględnieniem m.in. pełnego zakresu uszkodzeń, części nowych i oryginalnych zakupionych w (...) w cenie obowiązującej u głównego importera wg cennika na datę naprawy oraz stawki za 1 roboczogodzinę prac naprawczych

w wysokości 210,00 zł netto. Zlecenie zostało podpisane przez J. N. oraz osobę umocowaną do działania w imieniu warsztatu.

(dowód: zlecenie naprawy pojazdu k. 17, KRS k. 35-36, pełnomocnictwo k. 37).

Również w dniu 16 listopada 2017 r. J. N. przelał na warsztat naprawczy wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawy kolizji z dnia 10 listopada

2017 r., wskutek której został uszkodzony samochód osobowy marki B. (...) nr rej. (...), nr szkody (...), w celu pokrycia całkowitego kosztu naprawy pojazdu. Strony ustaliły, że umowa zaczyna obowiązywać od momentu nabycia przez cedenta od poprzednika prawnego wierzytelności wskazanej w jej treści, bez konieczności potwierdzenia jej obowiązywania odrębnym dokumentem. Uzgodniły, iż w takim przypadku za moment rozpoczęcia jej obowiązywania przyjmują dzień skutecznego nabycia wierzytelności przez cedenta od osoby trzeciej. Zaś w przypadku braku takiego nabycia

w terminie 6 miesięcy od daty zawarcia umowy zlecenia naprawy, naprawa miała stać się naprawą gotówkową, a jej koszty obciążać cedenta. Umowa została podpisana przez J. N. oraz osobę umocowaną do działania w imieniu warsztatu.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 27, KRS k. 35-36, pełnomocnictwo k. 37).

Tego samego dnia J. N. udzielił pełnomocnictwa warsztatowi naprawczemu do odbioru bezspornej części odszkodowania od zakładu ubezpieczeń, banku lub leasingu, pracownicy powódki K. D. do zawarcia w jego imieniu z bankiem lub leasingiem umowy przelewu wierzytelności umożliwiającego wystąpienie mu na drogę sądową z roszczeniem o brakującą część odszkodowania oraz powódce, do dokonywania czynności faktycznych i prawnych niezbędnych do likwidacji szkody i dochodzenia wynikających z niej roszczeń, w tym m.in. uzupełniania, zmiany (aneksowania)

i rozwiązywania umów i innych dokumentów już zawartych, do zawierania umów, w tym umów o przelew wierzytelności oraz dokonywania dalszych przelewów na osoby trzecie.

(dowód: pełnomocnictwo k. 46).

W oparciu o kalkulację naprawy nr TF/17/90 sporządzoną w dniu 20 grudnia 2017 r. warsztat naprawczy ustalił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na 24.799,39 zł netto, tj. 30.503,25 zł brutto. Ubezpieczyciel zweryfikował ją do kwoty 20.517,01 zł netto.

(dowód: kalkulacja naprawy k. 22-25).

W dniu 11 stycznia 2018 r. serwis (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w Ł. Oddział w K. wystawił na rzecz J. N. fakturę VAT nr (...) na kwotę 24.799,39 zł netto, tj. 30.503,25 zł brutto z terminem płatności określonym na dzień 25 stycznia 2018 r.

(dowód: faktura VAT k. 18-21).

W dniu 29 stycznia 2018 r. warsztat (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w Ł. Oddział w K. zawarł

z powódką umowę o powierniczy przelew wierzytelności nabytej od J. N.. Strony ustaliły, że umowa zaczyna obowiązywać od momentu nabycia przez cedenta od poprzednika prawnego wierzytelności wskazanej w jej treści, bez konieczności jej potwierdzenia odrębnym dokumentem. Umowa została podpisana przez osoby umocowane do działania w imieniu spółek.

(dowód: umowa o powierniczy przelew wierzytelności k. 29, KRS k. 32-33, 35-36, pełnomocnictwo k. 34, 37).

Tego samego dnia serwis zlecił powódce wyegzekwowanie od pozwanego kwoty 30.503,25 zł, obejmującej koszty naprawy pojazdu stanowiącego własność leasingodawcy. Umowa została podpisana przez osoby umocowane do działania w imieniu spółek.

(dowód zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 28, KRS k. 32-33, 35-36, pełnomocnictwo k. 34, 37).

Pismem z dnia 29 stycznia 2018 r. powódka zawiadomiła pozwanego o nabyciu wierzytelności z tytułu kosztów naprawy pojazdu i wezwała go do zapłaty kwoty 30.503,25 zł tytułem odszkodowania za szkodę komunikacyjną powstałą w pojeździe marki B. (...) nr rej. (...) w terminie 30 dni od daty doręczenia wezwania na wskazany rachunek bankowy.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 31).

W dniu 10 sierpnia 2018 r. leasingodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przełał na rzecz J. N. prawo do roszczeń przysługujących mu z tytułu zdarzenia drogowego z dnia 10 listopada 2017 r. Umowa została podpisana przez osoby umocowane do działania w imieniu stron.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 30, KRS k. 32-33, pełnomocnictwo k. 45, 46).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał i wypłacił odszkodowanie za uszkodzony pojazd w łącznej wysokości 20.517,01 zł.

(fakt bezsporny, a nadto: kalkulacja kosztów naprawy pojazdu k. 61-62, dokumenty w aktach szkodowych płyta CD k. 65).

Od 2017 r. w Autoryzowanych Stacjach Obsługi B. koszt roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych stosowany w naprawach powypadkowych wynosił od 210,00 zł netto do 230,00 zł netto.

(dowód: cennik k. 48).

W wyniku zdarzenia z dnia 10 listopada 2017 r. został uszkodzony samochód marki B. (...) nr rej. (...), rok produkcji 2016, o pojemności silnika 2993 cm³ i przebiegu 42.563 km. Jego pierwsza rejestracja miała miejsce dnia 28 czerwca 2016 r.

Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień szkody wynosiła 270.569,11 zł netto, tj. 332.800,00 brutto.

Do ustalenia kosztu naprawy pojazdu biegły sądowy użył systemu A., bazującego na technologii naprawy i cenach części zgodnych z danymi producenta pojazdu. Sporządził kalkulację na podstawie dokumentacji zawartej w aktach sprawy i przedłożonych przez pozwanego akt szkodowych na płycie CD, wg cennika z daty powstania szkody.

W zał. 1 biegły przy określaniu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przyjął ceny nowych części zamiennych wg cen producenta marki B. z grupy O bez amortyzacji oraz stawki roboczogodziny naprawy stosowane przez warsztat dokonujący naprawy w wysokości 210,00 zł netto za roboczogodzinę pracy blacharza, mechanika i lakiernika. W tej wersji koszt naprawy samochodu wyniósł 24.746,08 zł netto, tj. 30.437,68 zł brutto.

W zał. 2 biegły przy określaniu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przyjął ceny nowych części zamiennych wg cen producenta marki B. z grupy O bez amortyzacji oraz stawki roboczogodziny naprawy stosowane przez nieautoryzowane zakłady specjalistyczne trudniące się naprawami samochodów powypadkowych z terenu województwa (...), które wynoszą 120,00 zł netto za roboczogodzinę pracy blacharza, mechanika i lakiernika. W tej wersji koszt naprawy samochodu wyniósł 21.319,58 zł netto, tj. 26.223,08 zł brutto.

Dla ustalonego zakresu uszkodzeń przedmiotowego pojazdu nie występują w sprzedaży części alternatywne.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych mgr M. S. wraz z załącznikami k. 124-148).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów: dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz dokumentów znajdujących się w aktach szkodowych oraz pisemnej opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych mgr M. S..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, ani nie była kwestionowana przez strony (art. 230 kpc).

W szczególności Sąd uznał za wiarygodne dołączone do sprawy akta szkody komunikacyjnej. Potwierdzają one fakt zgłoszenia szkody oraz wysokość wypłaconego odszkodowania.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 kpc, lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych

w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 07 listopada 2000 r., I CKN 1170/98). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się zatem w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Podkreślić należy, iż dowód z opinii biegłego podlega ocenie Sądu według mierników właściwych dla przedmiotu konkretnej opinii, a więc z punktu widzenia zgodności

z zasadami logicznego rozumowania, wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych opinii wskazujących na wiedzę biegłego, sposobu formułowania opinii i jej wniosków, także ze względu na ich jednoznaczność i zgodność z postawionymi biegłemu pytaniami, jednakże bez wnikania w ten zakres materii opinii, która wynika z wiedzy specjalistycznej biegłego (tak uzasadnienie wyroku SO w Łodzi z dnia 24 sierpnia 2020 r., XIII Ga 700/19, uzasadnienie wyroku SA w Krakowie z dnia 16 stycznia 2020 r., I ACa 1049/18). Konieczność zasięgnięcia opinii biegłego ogranicza samodzielność Sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych. Sąd nie jest związany opinią biegłego, ale nie może, nie dzieląc jego merytorycznych wypowiedzi ingerować w treść opinii, wprowadzać w miejsce merytorycznych wywodów biegłego własnych stwierdzeń dotyczących przedmiotu opinii. Zdyskwalifikowanie w całości lub w części albo zweryfikowanie wywodów opinii biegłego nie może być dokonane bez posłużenia się wiedzą specjalistyczną (tak uzasadnienie wyroku SO w Łodzi z dnia 24 sierpnia 2020 r., XIII Ga 700/19 oraz uzasadnienie wyroku SA w Katowicach z dnia 20 grudnia 2019 r., I ACa 620/19).

Zarządzeniem z dnia 16 kwietnia 2021 r. Przewodnicząca nakazała doręczyć pełnomocnikom stron odpis opinii wraz ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do jej wniosków w terminie 14 dni od doręczenia wezwania, pod rygorem przyjęcia, że nie kwestionują opinii. Zakreślony termin upłynął bezskutecznie. W piśmie z dnia 13 maja 2021 r. (data prezentaty pocztowej) pełnomocnik pozwanego złożył zastrzeżenia do opinii wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do ich złożenia. Wniósł również o zlecenie biegłemu sporządzenia opinii uzupełniającej. Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2021 r. Sąd oddalił wniosek o przywrócenie terminu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd podzielił opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych mgr M. S.. W ocenie Sądu opinia biegłego jest jasna

i logiczna, a nadto została sporządzona fachowo i rzetelnie. Wnioski wywiedzione w opinii są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności, co świadczy o dużym doświadczeniu zawodowym i rzetelnej wiedzy fachowej biegłego. Biegły w sposób wyczerpujący ustalił rodzaj i zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu i określił koszty jego naprawy w dwóch wariantach zależnych od rodzaju zakładu naprawczego dokonującego naprawy.

Przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powódce Sąd pominął przedłożoną przez nią opinię prywatną, opracowaną na jej zlecenie, gdyż zgodnie z obowiązującym orzecnictwem stanowi ona jedynie umotywowane stanowisko strony (tak wyrok SN z dnia 09 maja 2007 r., II CSK 77/07, L., wyrok SA w Warszawie z dnia 27 września 2011 r., I ACa 133/11).

Na rozprawie w dniu 22 listopada 2021 r. Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe, albowiem nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Pełnomocnicy stron nie złożyli zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 kpc w zakresie pominiętych dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła od pozwanego dopłaty do wcześniej wypłaconego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. (...) nr rej. (...), stanowiącym własność (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a użytkowanym przez leasingobiorcę J. N..

W myśl art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc).

Zgodnie z treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 473) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z treścią art. 36 ust. 1 zd. 1 cytowanej wyżej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Natomiast w myśl art. 436§2 kc w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody posiadacze tych pojazdów mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, tj. na zasadzie winy. Wynika z tego, że ubezpieczyciel jest zobowiązany do odszkodowania jeżeli zachowanie posiadacza pojazdu wyrządzającego szkodę było zawinione.

Między stronami bezsporna była kwestia odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela za szkodę wyrządzoną przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego oraz obowiązek jej naprawienia. sporna zaś była jej wysokość.

Przed merytorycznym rozstrzygnięciem zasadności zgłoszonego powództwa należało w pierwszej kolejności rozstrzygnąć kwestię posiadania przez powódkę legitymacji czynnej, albowiem ma to dla sprawy istotne, warunkujące jej dalszą analizę. Istnienie legitymacji procesowej bada Sąd z urzędu orzekając, co do istoty sprawy.

Legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. Legitymacja procesowa

zaś jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego Sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualnie konkretnej normy prawnej, przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy, a stwierdziwszy brak legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), zamyka rozprawę i wydaje wyrok oddalający powództwo.

Zgodnie z treścią art. 509§1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do art. 510§1 kc umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Natomiast w myśl art. 510§2 kc jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania. Brzmienie wymienionych przepisów oznacza, że do skuteczności i ważności umowy przelewu konieczne jest przede wszystkim to, aby podmiot dokonujący przelewu był wierzycielem przelewanej wierzytelności. W przedmiotowej sprawie należało więc zbadać, czy doszło do przelania na rzecz powódki wierzytelności dochodzonej pozwem w przedmiotowej sprawie.

Pomiędzy stronami nie było sporne, że właścicielem uszkodzonego pojazdu był (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zaś J. N. był jego użytkownikiem na podstawie umowy leasingu. Okoliczność ta wynika wprost z kserokopii dowodu rejestracyjnego pojazdu zawartego w aktach sprawy. W takiej sytuacji odszkodowanie za szkodę z dnia 10 listopada 2017 r. przysługiwało poszkodowanemu leasingodawcy, jako ubezpieczonemu, co również nie było sporne pomiędzy stronami. Dla pozwanego więc uposażonym z umowy ubezpieczenia był właściciel pojazdu i w takiej sytuacji już w chwili powstania szkody odszkodowanie należne było ubezpieczonemu, tj. właścicielowi pojazdu (leasingodawcy), a nie J. N., jako korzystającemu z tego pojazdu.

W przypadku uszkodzenia pojazdu pozostającego w leasingu koniecznym jest, aby nastąpiło skuteczne przeniesienie wierzytelności odszkodowawczej z leasingodawcy na leasingobiorcę.

W umowie przelewu wierzytelności zawartej przez warsztat naprawczy z J. N. strony postanowiły, że umowa zaczyna obowiązywać od momentu nabycia przez cedenta od poprzednika prawnego wierzytelności wskazanej w jej treści, bez konieczności potwierdzenia jej obowiązywania odrębnym dokumentem. Uzgodniły również, iż w takim przypadku za moment rozpoczęcia jej obowiązywania przyjmują dzień skutecznego nabycia wierzytelności przez cedenta od osoby trzeciej. Zaś w przypadku braku takiego nabycia w terminie 6 miesięcy od daty zawarcia umowy zlecenia naprawy, tj. od dnia 16 listopada 2017 r. naprawa miała stać się naprawą gotówkową, a jej koszty obciążać cedenta. Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu możliwość dokonania przelewu wierzytelności przyszłej, ani możliwość zawarcia takiej umowy pod warunkiem, czy

z zastrzeżeniem terminu, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Jak wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów - zlecający naprawę J. N. nabył wierzytelność odszkodowawczą od właściciela pojazdu na mocy umowy o przelew roszczenia o naprawienie szkody z OC sprawcy z dnia 10 sierpnia 2018 r., a zatem zawartej już po upływie powołanego wyżej 6-miesięcznego terminu. Przyjął zatem należało, iż w niniejszej sprawie nie doszło do skutecznego nabycia, a następnie zbycia tej wierzytelności. Konsekwencją powyższych uwag jest więc uznanie, że zawarta w dniu 16 listopada 2017 r. przez warsztat (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę komandytową z siedzibą w Ł. Oddział w K. i J. N. umowa o przelew wierzytelności z polisy OC sprawcy kolizji w celu pokrycia kosztów naprawy pojazdu nie była ważna i skuteczna. Zaistniał warunek rozwiązujący - przekroczenie terminu, a więc doszło do przerwania ciągu przelewów wierzytelności i utraty przez powódkę legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż powódka nie wykazała, że na mocy ciągu umów cesji umów nabyła wierzytelność przysługującą uprzednio leasingodawcy (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w W., obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z uszkodzenia jego pojazdu marki B. (...) nr rej. (...) na skutek kolizji z dnia 10 listopada 2017 r. Tym samym nie wstąpiła w prawa dotychczasowego wierzyciela, tj. przysługującego wobec strony pozwanej z tytułu kosztów naprawy, a nie wypłaconego jeszcze w tym zakresie odszkodowania, na podstawie art. 509§1 i 2 kc i nie może skutecznie realizować jego uprawnienia w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku i oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 357,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 785), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 1.800,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.) oraz koszty opinii biegłego w wysokości 1.145,04 zł (przy czym powódka uiściła zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 1.000,00 zł.

Powódka przegrała proces w całości, musiała więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niej na rzecz pozwanego kwotę 1.817,00 zł tytułem kosztów procesu, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 145,04 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (kosztów opinii biegłego sądowego), o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława